Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 30ής Απριλίου 2013*

«Ντάμπινγκ — Εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης — Κανονική αξία — Αντιπροσωπευτικός χαρακτήρας των εγχώριων πωλήσεων — Περιθώριο κέρδους — Συνήθεις εμπορικές πράξεις»

Στην υπόθεση Τ-304/11,

Alumina d.o.o., με έδρα το Zvornik (Βοσνία-Ερζεγοβίνη), εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Bellis και B. Servais, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον J.-P. Hix, επικουρούμενο από τους G. Berrisch και A. Polcyn, δικηγόρους,

καθού,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τους É. Gippini Fournier και H. van Vliet,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 464/2011 του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2011, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης (ΕΕ L 125, σ. 1), στον βαθμό που αφορά την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood (εισηγητή), πρόεδρο, F. Dehousse και J. Schwarcz, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Ιανουαρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

1 Κατόπιν καταγγελίας που υποβλήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2010, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δημοσίευσε, στις 17 Φεβρουαρίου 2010, ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης (ΕΕ C 40, σ. 5).

2 Η προσφεύγουσα, Alumina d.o.o., μέλος του ομίλου Birac, υπέβαλε την απάντησή της στο ερωτηματολόγιο αντιντάμπινγκ στις 9 Απριλίου 2010. Η Επιτροπή πραγματοποίησε έλεγχο στην έδρα της προσφεύγουσας από τις 29 Ιουνίου μέχρι την 1η Ιουλίου 2010.

3 Βάσει του κανονισμού (ΕΕ) 1036/2010 της Επιτροπής, της 15ης Νοεμβρίου 2010, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α καταγωγής Βοσνίας-Ερζεγοβίνης (ΕΕ L 298, σ. 27, στο εξής: προσωρινός κανονισμός), η Επιτροπή επέβαλε προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ με συντελεστή 28,1 % στις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α, η οποία αποκαλείται επίσης σκόνη ζεόλιθου NaA ή ζεόλιθου 4A, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης. Κατά την αιτιολογική σκέψη 11 του προσωρινού κανονισμού, το ερευνώμενο διάστημα κάλυπτε την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2009.

4 Όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 3 και 10 του προσωρινού κανονισμού, ο όμιλος Birac, στον οποίο ανήκει η προσφεύγουσα, είναι ο μόνος παραγωγός εξαγωγέας του συγκεκριμένου προϊόντος στη Βοσνία και Ερζεγοβίνη.

5 Στο πλαίσιο του υπολογισμού της κανονικής αξίας, η Επιτροπή χρησιμοποίησε τη μέθοδο που περιγράφεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 343, σ. 51, διορθωτικό ΕΕ 2010, L 7, σ. 22, στο εξής: βασικός κανονισμός), εφόσον οι πωλήσεις της προσφεύγουσας στην εσωτερική αγορά δεν ήταν αντιπροσωπευτικές κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού. Για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, η Επιτροπή χρησιμοποίησε το μέσο σταθμισμένο κέρδος που επιτεύχθηκε στις εσωτερικές πωλήσεις ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποίησε ο όμιλος στον οποίο ανήκει η προσφεύγουσα (αιτιολογικές σκέψεις 21 έως 26 του προσωρινού κανονισμού).

6 Με έγγραφο της 16ης Νοεμβρίου 2010, η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 20 του βασικού κανονισμού, αντίγραφο του προσωρινού κανονισμού, ανακοίνωση σχετικά με τον συγκεκριμένο υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, ανακοίνωση σχετικά με τον συγκεκριμένο υπολογισμό του περιθωρίου ζημίας και, τέλος, απάντηση στα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα όσον αφορά την κίνηση της διαδικασίας έρευνας.

7 Με έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της, προβάλλοντας παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 6, του βασικού κανονισμού, λόγω του ότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε, για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, το περιθώριο κέρδους που εφαρμόστηκε στις πωλήσεις προς τον μοναδικό εγχώριο πελάτη της, οι οποίες όμως παρουσίαζαν αυξημένο κίνδυνο μη πληρωμής ή εκπρόθεσμης πληρωμής και, επομένως, δεν αποτελούσαν συνήθεις εμπορικές πράξεις.

8 Με έγγραφο της 16ης Μαρτίου 2011, η Επιτροπή διαβίβασε στην προσφεύγουσα, κατά το άρθρο 20 του βασικού κανονισμού, ένα τελικό ενημερωτικό έγγραφο καθώς και απάντηση με την οποία απέρριπτε τους ισχυρισμούς όσον αφορά τις εσωτερικές πωλήσεις που αναφέρονται στην προηγούμενη σκέψη. Με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 2011, η προσφεύγουσα επανέλαβε, μεταξύ άλλων, τη θέση της που παρατίθεται στην προηγούμενη σκέψη.

9 Δυνάμει του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 464/2011 του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2011, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης (ΕΕ L 125, σ. 1,

στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), επιβλήθηκε συντελεστής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ 28,1 % επί της καθαρής τιμής «ελεύθερο στα σύνορα της Ένωσης», πριν από την επιβολή δασμού, στα προϊόντα που περιγράφονται στη σκέψη 3 ανωτέρω.

10 Όσον αφορά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκθέτει, στις αιτιολογικές σκέψεις 19 και 20 του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι οι εγχώριες πωλήσεις που λήφθηκαν υπόψη είχαν πραγματοποιηθεί κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις και ότι τα θεσμικά όργανα μπορούν να βασιστούν στα στοιχεία που προκύπτουν από αυτές παρά το γεγονός ότι δεν είναι αντιπροσωπευτικές κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Εφόσον οι συγκεκριμένες πωλήσεις ήταν κερδοφόρες, η κατασκευασμένη κανονική αξία θα είναι η ίδια με εκείνη που θα είχε προκύψει αν εφαρμοζόταν το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού.

11 Με την απόφαση 2011/279/ΕΕ της Επιτροπής, της 13ης Μαΐου 2011, για την αποδοχή ανάληψης υποχρέωσης η οποία προτάθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α καταγωγής Βοσνίας-Ερζεγοβίνης (ΕΕ L 125, σ. 26), το εν λόγω θεσμικό όργανο αποδέχθηκε την προσφορά που υπέβαλε η προσφεύγουσα προς ανάληψη υποχρεώσεων υπό τη μορφή ελάχιστης τιμής.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Ιουνίου 2011, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Ιουλίου 2011, η Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα δίκη υπέρ του Συμβουλίου. Με διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2011, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.

14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό όσον αφορά την ίδια·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

15 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή.

Σκεπτικό

17 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται, ο πρώτος, από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 6, του βασικού κανονισμού και, ο δεύτερος, από παράβαση της πρώτης περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού.

18 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, όταν οι εγχώριες πωλήσεις δεν είναι επαρκείς, η κανονική αξία πρέπει να υπολογιστεί σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 6 της ίδιας διάταξης. Ο υπολογισμός αυτός, ο οποίος συνιστά την πάγια πρακτική των θεσμικών οργάνων όταν οι εγχώριες πωλήσεις δεν υπερβαίνουν το όριο άνω του οποίου καθίστανται αντιπροσωπευτικές, δεν μπορεί εξ ορισμού να είναι ίδιος με τον υπολογισμό της κανονικής αξίας βάσει των τιμών των μη αντιπροσωπευτικών εγχώριων πωλήσεων, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Αντιθέτως, οι περιστάσεις της προκειμένης περιπτώσεως επιβάλλουν την εφαρμογή ενός ευλόγου περιθωρίου κέρδους δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 6, στοιχείο γ', του βασικού κανονισμού. Δεδομένου, όμως ότι το περιθώριο του μέσου σταθμισμένου κέρδους του ομίλου της προσφεύγουσας ανερχόταν σε 58,89 %, ως ποσοστό επί του κόστους παραγωγής, και σε 37,06 %, ως ποσοστό επί του κύκλου εργασιών, και χρησιμοποιήθηκε για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, το περιθώριο αυτό προδήλως δεν είναι εύλογο, γεγονός που καθίσταται εξάλλου φανερό από τη σύγκριση με το περιθώριο του 5,9 % που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της εξαλείψεως της ζημίας που υπέστη η βιομηχανία της Ένωσης.

19 Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα εκθέτει, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι μη αντιπροσωπευτικές πωλήσεις, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως πωλήσεις κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις. Συγκεκριμένα, η έννοια των αντιπροσωπευτικών πωλήσεων, αφενός, και η έννοια των πωλήσεων κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, αφετέρου, συνδέονται άρρηκτα. Εφόσον οι εγχώριες πωλήσεις που έλαβαν υπόψη τα θεσμικά όργανα αντιπροσωπεύουν μόνο το 1,9 % των εξαγωγών προς την Ένωση κατά την ερευνώμενη περίοδο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα θεσμικά όργανα στηρίχθηκαν για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας σε μη αντιπροσωπευτικές συναλλαγές και, επομένως, σε πωλήσεις που δεν πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, κατά παράβαση της πρώτης περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού.

20 Η προσφεύγουσα προσθέτει, στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους, ότι, εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή είχε στη διάθεσή της κατά τη διοικητική διαδικασία στοιχεία που αποδείκνυαν ότι οι τιμές πώλησης προς την εταιρία D, μοναδικό εγχώριο πελάτη της προσφεύγουσας ο οποίος ελήφθη υπόψη, ήταν υψηλότερες κατά 25 % διότι είχε προστεθεί σ' αυτές μία προσαύξηση λόγω του κινδύνου καθυστερημένης πληρωμής ή μη πληρωμής [στο εξής: προσαύξηση κινδύνου], οπότε οι τιμές αυτές δεν αντιστοιχούσαν σε συνήθεις εμπορικές πράξεις. Συναφώς, το γεγονός ότι η Επιτροπή επέλεξε να μην ελέγξει τα στοιχεία αυτά κατά τον επιτόπιο έλεγχο δεν είναι σημαντικό. Περαιτέρω, σύμφωνα με τις πληροφορίες που παρέσχε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή, τα χρέη της εταιρίας D προς την προσφεύγουσα ρυθμίστηκαν σε μεγάλο χρονικό διάστημα μέσω συμψηφισμού ή εκχωρήσεως απαιτήσεων, οπότε οι πωλήσεις προς την εν λόγω εταιρία αφορούν αντισταθμιστικό εμπόριο και συμφωνίες συμψηφισμού που δημιουργούν ειδικές συνθήκες της αγοράς κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού.

21 Όπως προκύπτει από τα σημεία 27, 29 και 50 του δικογράφου της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει με τα επιχειρήματα που ανέπτυξε στο πλαίσιο του κάθε λόγου ακυρώσεως τη μη δυνατότητα εφαρμογής της πρώτης περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού. Η προσφεύγουσα στηρίζει τα αιτήματά της, κατ' ουσίαν, σε δύο λόγους. Πρώτον, στον λόγο ότι η κατασκευή της τιμής με βάση το περιθώριο κέρδους που εφαρμόστηκε επί των πωλήσεων προς την εταιρία D, μοναδικό εγχώριο πελάτη της προσφεύγουσας που ελήφθη υπόψη, συνεκτιμά μόνο μη αντιπροσωπευτικές συναλλαγές, πράγμα που αντιβαίνει στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού (πρώτος λόγος ακυρώσεως). Δεύτερον, στον λόγο ότι οι πωλήσεις προς την εταιρία D δεν πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, εφόσον, αφενός, δεν είναι αντιπροσωπευτικές και, αφετέρου, οι τιμές τους είχαν προσαυξηθεί με επιπλέον περιθώριο κέρδους λόγω της οικονομικής κατάστασης του πελάτη αυτού (δεύτερος λόγος ακυρώσεως).

22 Η προσφεύγουσα, ερωτηθείσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ανέφερε ότι, ακόμη και αν οι εγχώριες πωλήσεις της υπερέβαιναν το όριο αντιπροσωπευτικότητας που θέτει το άρθρο 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, θα συνεχίσει να αμφισβητεί την εκτίμηση ότι οι εν λόγω πωλήσεις πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις για τον λόγο ότι τα θεσμικά όργανα συνυπολόγισαν το πρόσθετο περιθώριο κέρδους που συνδεόταν με την οικονομική κατάσταση της εταιρίας D.

23 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να τονιστεί ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος συνδέεται, υπό το πρίσμα της έννοιας των συνήθων εμπορικών πράξεων, με τον αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα των εγχώριων πωλήσεων, καθώς και με το ότι συμπεριλήφθηκε, για τον υπολογισμό του περιθωρίου κέρδους, η προσαύξηση του 25 %, αποτελεί το επίκεντρο της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας, οπότε ο λόγος αυτός πρέπει να εξεταστεί πρώτος.

24 Συναφώς, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, πρέπει να τονιστεί ότι, κατ' αρχήν, το ζήτημα της αντιπροσωπευτικότητας των εγχώριων πωλήσεων κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, το οποίο θεσπίζει ένα ποσοτικό κριτήριο, διαφέρει από το ζήτημα του κατά πόσον οι εν λόγω πωλήσεις πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 6, του βασικού κανονισμού, το οποίο θεσπίζει ένα ποιοτικό κριτήριο συναρτώμενο με τον χαρακτήρα των λαμβανομένων υπόψη πωλήσεων αυτών καθαυτές (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1992, C-105/90, Goldstar κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-677, σκέψη 13). Εν πάση περιπτώσει, ο όγκος των εγχώριων πωλήσεων συνιστά παράγοντα ικανό να επηρεάσει τη διαμόρφωση των τιμών, οπότε τα δύο κριτήρια μπορούν να αλληλεπιδράσουν, όταν, π.χ., η εγχώρια αγορά είναι τόσο περιορισμένη ώστε οι τιμές δεν προκύπτουν από τη σχέση προσφοράς και ζήτησης (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Goldstar κατά Συμβουλίου, σκέψεις 15 έως 18).

25 Ωστόσο, αυτή η δυνατότητα αλληλεπίδρασης δεν συνεπάγεται ότι, όταν δεν επιτυγχάνεται το κατώτατο όριο αντιπροσωπευτικότητας του 5 %, οι εγχώριες πωλήσεις πρέπει να θεωρηθούν ως μη πραγματοποιηθείσες κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να αποκλειστεί σε απόλυτους όρους το ενδεχόμενο, παρά τον μικρό όγκο των εγχώριων πωλήσεων, οι πωλήσεις αυτές να πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, εάν, παρ' όλ' αυτά, αντικατοπτρίζουν τη συνήθη συμπεριφορά των εμπλεκόμενων επιχειρηματιών. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, η πρόσθεση, κατά τον υπολογισμό του περιθωρίου κέρδους, της προσαύξησης του 25 % και, στη συνέχεια, να εξεταστεί το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, το οποίο εκτίθεται στη σκέψη 20 ανωτέρω.

26 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με τον ορισμό της έννοιας του ντάμπινγκ του άρθρου 1, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, η τιμή εξαγωγής πρέπει να συγκριθεί με τη συνήθη τιμή ομοειδούς προϊόντος στη χώρα εξαγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, και το ίδιο επαναλαμβάνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, και στην παράγραφο 6 του ίδιου κανονισμού και αντανακλά την πέμπτη αιτιολογική σκέψη, κατά την οποία η κανονική αξία πρέπει να βασίζεται σε όλες τις περιπτώσεις σε αντιπροσωπευτικές πωλήσεις πραγματοποιηθείσες κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις.

27 Περαιτέρω, όταν η κανονική αξία δεν μπορεί να καθοριστεί βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η κατασκευή της βάσει του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 6, του βασικού κανονισμού αποσκοπεί στον καθορισμό μιας κανονικής αξίας κατά το δυνατό εγγύτερης προς την τιμή του προϊόντος, όπως η τιμή αυτή θα είχε διαμορφωθεί εάν το εν λόγω προϊόν επωλείτο εντός της χώρας καταγωγής ή εξαγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1992, C-178/87, Minolta Camera κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-1577, σκέψη 17).

28 Επομένως, ο υπολογισμός της κανονικής αξίας αποσκοπεί στο να δοθεί στα θεσμικά όργανα η δυνατότητα να εκτιμήσουν αν εφαρμόστηκε πρακτική ντάμπινγκ κατά την υπό εξέταση περίοδο και να προβούν στην εκτίμηση αυτή βάσει κανόνων με αντικειμενικό περιεχόμενο χωρίς να προδικάζεται το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας. Η έννοια των συνήθων εμπορικών πράξεων έχει ως σκοπό επομένως να αποκλείσει από τη διαδικασία του υπολογισμού της κανονικής αξίας τις περιπτώσεις στις οποίες οι πωλήσεις στην εγχώρια αγορά δεν πραγματοποιούνται υπό τέτοιες συνθήκες, ιδίως όταν ένα προϊόν πωλείται σε τιμή κάτω του κόστους παραγωγής ή όταν πραγματοποιούνται συναλλαγές μεταξύ συνδεομένων με ορισμένη σχέση μερών ή μεταξύ μερών που έχουν συνάψει συμφωνίες συμψηφισμού (προπαρατεθείσα απόφαση Goldstar κατά Συμβουλίου, σκέψη 24 ανωτέρω, σκέψη 13). Όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, και το άρθρο 2, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και όπως υπογραμμίζει το Συμβούλιο στο σημείο 57 του υπομνήματος αντικρούσεως, οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν παραδείγματα πωλήσεων που δεν μπορούν να θεωρηθούν ως πραγματοποιηθείσες κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις.

29 Στο πλαίσιο αυτό, η έννοια των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις έχει αντικειμενικό περιεχόμενο και μπορούν να την επικαλεσθούν όχι μόνο τα θεσμικά όργανα για να εξουδετερώσουν πρακτικές που ενδέχεται να συγκαλύπτουν το ντάμπινγκ ή την έκτασή του (συμφωνίες συμψηφισμού με τιμές πώλησης τεχνητά χαμηλές, εγχώριες πωλήσεις σε τιμές χαμηλότερες από το κόστος παραγωγής για μεγάλο χρονικό διάστημα), αλλά και οι υπό έρευνα επιχειρηματίες εφόσον συντρέχουν συγκεκριμένες περιστάσεις που επηρεάζουν τον συνήθη χαρακτήρα των εν λόγω πράξεων (βλ., ως παράδειγμα, απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιανουαρίου 2003, C-76/00 P, Petrotub και Republica, Συλλογή 2003, σ. I-79, σκέψεις 65 έως 68 και 84 έως 86).

30 Επομένως, τα θεσμικά όργανα υποχρεούνται να εξαιρέσουν από τον υπολογισμό της κανονικής αξίας τις πωλήσεις που δεν πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, ανεξαρτήτως του αν η τιμή πώλησης είναι υψηλότερη ή χαμηλότερη από την τιμή που θα εφαρμοζόταν κατά τις εν λόγω εμπορικές πράξεις, ανεξαρτήτως του λόγου για τον οποίο δεν έγινε η συναλλαγή κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις και ανεξαρτήτως των συνεπειών της εξαιρέσεως αυτής επί του συμπεράσματος για την ύπαρξη ντάμπινγκ ή την έκτασή του. Συγκεκριμένα, όπως διαπίστωσε το δευτεροβάθμιο όργανο επιλύσεως διαφορών του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) όσον αφορά το άρθρο 2.1 της συμφωνίας για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (GATT) (ΕΕ L 336, σ. 103), η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1 A της Συμφωνίας για την ίδρυση του ΠΟΕ (ΕΕ 1994, L 336, σ. 3), η συνεκτίμηση των πωλήσεων που δεν πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, ανεξαρτήτως του αν οι τιμές ήταν χαμηλές ή υψηλές, θα στρέβλωνε την έννοια της «κανονικής» τιμής (έκθεση του δευτεροβάθμιου οργάνου επιλύσεως διαφορών του ΠΟΕ της 24ης Ιουλίου 2011, στην υπόθεση «Ηνωμένες Πολιτείες – Μέτρα αντιντάμπινγκ όσον αφορά ορισμένα προϊόντα από χάλυβα θερμής έλασης, καταγωγής Ιαπωνίας», σκέψεις 144 και 145).

31 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ανέφερε, στην απάντησή της στο ερωτηματολόγιο αντιντάμπινγκ της 9ης Απριλίου 2010, ότι οι οικονομικές σχέσεις της με την εταιρία D, τον μοναδικό εγχώριο πελάτη της, είχαν επιδεινωθεί λόγω καθυστερήσεων στις πληρωμές και για τον λόγο αυτόν προστέθηκε στην τιμή πώλησης του ζεόλιθου-A μία προσαύξηση κινδύνου. Η προσφεύγουσα προσκόμισε συναφώς, με τις παρατηρήσεις της που υπέβαλε με το από 1 Δεκεμβρίου 2010 έγγραφο (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω), ένα συμπληρωματικό έγγραφο με πληροφορίες και επισύναψε στις εν λόγω παρατηρήσεις, μεταξύ άλλων, την από 29 Μαΐου 2009 σύμβαση μεταξύ της προσφεύγουσας και της εταιρίας D με την οποία καθοριζόταν η εν λόγω προσαύξηση σε 25 %.

32 Προς απάντηση στα επιχειρήματα αυτά, η Επιτροπή επισήμανε, με το από 16 Μαρτίου 2011 έγγραφό της (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω), ότι, εφόσον η εταιρία D ήταν ο μοναδικός εγχώριος πελάτης της προσφεύγουσας, δεν ήταν δυνατό να εξακριβωθεί αν οι τιμές πώλησης προς την επιχείρηση αυτή περιελάμβαναν πράγματι μία προσαύξηση κινδύνου ύψους 25 %. Έτσι, η Επιτροπή έκρινε ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας έπρεπε να απορριφθούν, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν οι περιστάσεις αυτές δικαιολογούσαν να κριθεί ότι οι σχετικές πωλήσεις δεν είχαν πραγματοποιηθεί

κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις. Πάντως, κατά την αιτιολογική σκέψη 20 του προσβαλλόμενου κανονισμού, «από την έρευνα προέκυψε ότι τα δεδομένα και τα αποδεικτικά στοιχεία που υπέβαλε ο όμιλος Birac αποτέλεσαν αξιόπιστη βάση για τον καθορισμό της κανονικής αξίας», οπότε το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι εγχώριες πωλήσεις έπρεπε να θεωρηθούν ως μη πραγματοποιηθείσες κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις απορρίφθηκε.

33 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να τονιστεί ότι, αντίθετα προς όσα επισημαίνει η Επιτροπή στο από 16 Μαρτίου 2011 έγγραφό της, η μη ύπαρξη εγχώριων πωλήσεων προς άλλους πελάτες εκτός από την εταιρία D δεν καθιστά αδύνατο τον σχετικό έλεγχο. Συγκεκριμένα, πρώτον, η πληροφορία για την εφαρμογή προσαύξησης κινδύνου είχε ήδη δοθεί με την απάντηση της προσφεύγουσας στο ερωτηματολόγιο αντιντάμπινγκ, δηλαδή πριν από τη διενέργεια του ελέγχου. Στη συνέχεια, στη σύμβαση που διαβίβασε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή (βλ. σκέψη 31 ανωτέρω) αναφέρεται σαφώς, στο άρθρο 6, η εν λόγω προσαύξηση, και εξάλλου ο υπολογισμός ενός περιθωρίου κέρδους ύψους 58,89 % στο κόστος παραγωγής ή 37,06 % στον κύκλο εργασιών συνιστά σοβαρή ένδειξη για την εφαρμογή της προσαύξησης αυτής. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από τα παραρτήματα 3.2 και 3.3 στο έγγραφο της προσφεύγουσας της 1ης Δεκεμβρίου 2010, η εταιρία D κατέβαλλε τις οφειλές της με καθυστέρηση, τουλάχιστον από το 2008 και μετά, και το ίδιο συνέβη και το 2009, όπως φαίνεται από τον πίνακα που περιλαμβάνεται στο παράρτημα 2 του ίδιου εγγράφου. Τέλος, με το 16 Μαρτίου 2011 έγγραφο, η Επιτροπή δέχθηκε, και μάλιστα χρησιμοποίησε και η ίδια, το επιχείρημα που αντλείται από την τιμολόγηση της προσαύξησης του 25 %, για να απαντήσει σε άλλο επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με τον συνήθη χαρακτήρα των επίμαχων πωλήσεων, το οποίο αφορούσε τις συμφωνίες συμψηφισμού με την εταιρία D.

34 Δεύτερον, ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αμφισβητήσει τον συνήθη χαρακτήρα των επίμαχων εμπορικών πράξεων δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ανέφερε με την απάντησή της στο ερωτηματολόγιο αντιντάμπινγκ ότι στις τιμές που χρεώθηκαν στην εταιρία D είχε προστεθεί προσαύξηση κινδύνου και ανέπτυξε περαιτέρω το επιχείρημα αυτό στις σελίδες 7 έως 9 του από 1ης Δεκεμβρίου 2010 εγγράφου της.

35 Τρίτον, το Συμβούλιο ανέφερε, στη σκέψη 30 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε έλεγχο των στοιχείων αυτών, δεδομένου ότι είχε καταλήξει στην απόρριψη των ισχυρισμών της προσφεύγουσας, καθόσον οι περιστάσεις αυτές δεν καθιστούσαν «ασυνήθεις» τις εν λόγω εμπορικές πράξεις. Για το αν η αιτιολογική σκέψη 20 του προσβαλλόμενου κανονισμού (βλ. σκέψη 32 ανωτέρω) έχει αυτή την έννοια, πρέπει να επισημανθούν τα εξής.

36 Μία προσαύξηση κινδύνου όπως η επίμαχη εν προκειμένω συνιστά στην πραγματικότητα ένα αντιστάθμισμα για τον κίνδυνο που αναλαμβάνει ο προμηθευτής πωλώντας προϊόντα σε έναν πελάτη και χορηγώντας του προθεσμία για την πληρωμή. Η προσαύξηση αυτή δεν αποτελεί επομένως μέρος της αξίας του πωληθέντος προϊόντος ούτε συνδέεται με τα χαρακτηριστικά του εν λόγω προϊόντος, αλλά η ύπαρξη και το ύψος της συνδέονται με την ταυτότητα του πελάτη και την εκτίμηση του προμηθευτή για την οικονομική δυνατότητά του. Επομένως, η συνεκτίμηση της προσαύξησης αυτής στο πλαίσιο της κατασκευής της κανονικής αξίας έχει ως αποτέλεσμα να προστίθεται στον υπολογισμό ένας παράγοντας που δεν συμμετέχει στον καθορισμό της τιμής στην οποία πωλείται το προϊόν στη χώρα καταγωγής (βλ. σκέψη 27 ανωτέρω), αλλά αφορά αποκλειστικά την οικονομική δυνατότητα του συγκεκριμένου εγχώριου αγοραστή.

37 Στο πλαίσιο αυτό, ο ισχυρισμός του Συμβουλίου στο σημείο 58 του υπομνήματος αντικρούσεως, ότι ο κίνδυνος που συνδέεται με την κατάσταση της οικονομικής ευρωστίας του πελάτη μπορεί να αντιμετωπιστεί με την άσκηση αγωγής αποζημιώσεως, με εγγυητικές επιστολές ή με προκαταβολές, αλλά όχι με προσαύξηση επί της τιμής πωλήσεως λόγω του κινδύνου, δεν εξηγεί τον λόγο για τον οποίο δεν προσφερόταν στον πωλητή η επιλογή της επιβολής μιας τέτοιας προσαύξησης ούτε, επομένως, τον λόγο για τον οποίο η ύπαρξη ενός τέτοιου κινδύνου δεν δικαιολογεί την προσαύξηση

της τιμής πώλησης με ένα ποσό προοριζόμενο για την αντιστάθμιση τόσο του κινδύνου όσο και των ενδεχόμενων εξόδων στα οποία θα έπρεπε να υποβληθεί ο προμηθευτής στην περίπτωση που θα ήταν υποχρεωμένος να κινηθεί δικαστικά.

38 Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η συνεκτίμηση μιας προσαύξησης κινδύνου, όπως η επίμαχη, στον υπολογισμό του περιθωρίου κέρδους που γίνεται για την κατασκευή της κανονικής αξίας λαμβάνει υπόψη ένα στοιχείο το οποίο δεν αντιστοιχεί σε μέρος της αξίας του πωλούμενου προϊόντος και το οποίο προσαυξάνει έτσι τεχνητά το αποτέλεσμα του υπολογισμού της κανονικής αξίας, οπότε το αποτέλεσμα αυτό δεν αντικατοπτρίζει όσο το δυνατόν πιστότερα, υπό την επιφύλαξη της μεταγενέστερης εφαρμογής κατάλληλης προσαρμογής βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο ια′, του βασικού κανονισμού, την τιμή πώλησης ενός προϊόντος, όπως αυτή θα είχε διαμορφωθεί αν το εν λόγω προϊόν είχε πωληθεί στη χώρα καταγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις (βλ. σκέψεις 27 έως 30 ανωτέρω).

39 Πρέπει να προστεθεί ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε το Συμβούλιο και η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα οποία αντλούνται από το γεγονός ότι οι λόγοι για τους οποίους ένας παραγωγός θέτει σε εφαρμογή πρακτικές ντάμπινγκ είναι αλυσιτελείς για τους σκοπούς του καθορισμού των δασμών αντιντάμπινγκ, δεν ευσταθούν εν προκειμένω. Συναφώς, μολονότι είναι αληθές ότι οι λόγοι για τους οποίους οδηγήθηκε ο εξαγωγέας σε πρακτικές ντάμπινγκ είναι αδιάφοροι για τους σχετικούς υπολογισμούς, παρ' όλ' αυτά η διαπίστωση του ντάμπινγκ, που αποτελεί το πρώτο στάδιο στην εξέταση του ζητήματος αν πρέπει να επιβληθεί δασμός αντιντάμπινγκ, στηρίζεται σε μια καθαρώς αντικειμενική σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και των τιμών εξαγωγής (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 2006, T-274/02, Ritek και Prodisc Technology κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4305, σκέψη 59). Εν προκειμένω, η πλημμέλεια που προβάλλει η προσφεύγουσα, η οποία αφορά τη συνεκτίμηση της προσαυξήσεως κινδύνου, θίγει το κύρος του υπολογισμού της κανονικής αξίας η οποία κατασκευάζεται για να εκτιμηθεί αν υφίσταται ντάμπινγκ και τοποθετείται έτσι πριν από το συμπέρασμα της υπάρξεως μιας τέτοιας πρακτικής, οπότε είναι ικανή να θίξει το κύρος του συμπεράσματος αυτού.

40 Ομοίως, το Συμβούλιο δεν μπορεί να στηριχθεί στη νομολογία που αφορά τις εγχώριες πωλήσεις που πραγματοποιούνται σε τιμές που φέρονται ως αυξημένες λόγω της προστασίας που είχε ο κατασκευαστής του συγκεκριμένου προϊόντος βάσει διπλώματος ευρεσιτεχνίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Μαΐου 2001, C-76/98 P και C-77/98 P, Ajinomoto και NutraSweet κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-3223, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, T-159/94 και T-160/94, Ajinomoto και NutraSweet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-2461). Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως έχουν επισημάνει το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο, οι προσφεύγουσες στις προαναφερθείσες υποθέσεις δεν είχαν προβάλει ότι η ύπαρξη του εν λόγω διπλώματος ευρεσιτεχνίας δεν αντανακλούσε την πραγματική κατάσταση στην ερευνώμενη αγορά της τρίτης χώρας ούτε ότι οι πωλήσεις που ελήφθησαν υπόψη δεν είχαν πραγματοποιηθεί κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις (προπαρατεθείσες αποφάσεις Ajinomoto και NutraSweet κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 41, και Ajinomoto και NutraSweet κατά Συμβουλίου, σκέψεις 127 έως 129). Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να προστεθεί ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1), στο πλαίσιο του οποίου διαμορφώθηκε η προπαρατεθείσα νομολογία, βασίστηκε, όσον αφορά το ζήτημα αυτό, σε διαφορετική φιλοσοφία από εκείνη του βασικού κανονισμού, καθόσον δεν προέβλεπε δυνατότητα προσαρμογής της κανονικής αξίας όταν οι αγοραστές πληρώνουν συστηματικά διαφορετικές τιμές στην εγχώρια αγορά λόγω ορισμένων παραγόντων που προσιδιάζουν στην αγορά αυτή και επηρεάζουν τη συγκρισιμότητα των τιμών, ενώ αντιθέτως το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο ια′, του βασικού κανονισμού προβλέπει μια τέτοια δυνατότητα.

41 Κατόπιν των προεκτεθέντων, και χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί η νομιμότητα της προσφυγής στην πρώτη περίοδο του άρθρου 2, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού υπό το πρίσμα των αιτιάσεων που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί ο προσβαλλόμενος κανονισμός στον βαθμό που αφορά την προσφεύγουσα.

Επί των δικαστικών εξόδων

42 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας. Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 464/2011 του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2011, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης, στον βαθμό που αφορά την Alumina d.o.o.

2) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, επιπλέον των δικαστικών εξόδων του, και τα έξοδα της Alumina.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Forwood Dehousse Schwarcz

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Απριλίου 2013.

(υπογραφές)